LÁ THƯ MỤC VỤ

Lúc tôi bị đẩy vào buồng 2 khu B của nhà giam số 4 Phan Đăng Lưu (trước chợ Bà Chiểu) thì anh trưởng buồng là một đảng viên cộng sản bị kết án tham nhũng vì ăn hối lộ quá mức mà hình như không 'biết điều' (nghĩa là không chịu chia chác) nên mới lâm nạn. Trong buồng cũng có 3 đảng viên khác cùng một thứ tội trạng mà hình như bộ ba nầy hay tụ họp với nhau để bảo vệ nhau (thậm chí bộ ba đó đã xin các cai tù cho họ nằm ngủ kế cận nhau). Hằng ngày, họ ngồi ăn chung với nhau vì cả 3 đều nhận quà thăm nuôi rất nhiều. Những lúc ăn uống chung họ thường nói nhỏ với nhau ra vẻ rất tâm đầu ý hợp tưởng chừng như họ đang bàn mưu tính kế gì đó. Quả thật, họ bàn mưu lật đổ tên trưởng buồng ! Trước sự chứng kiến của hơn sáu mươi tù nhân, bộ ba nói trên mời viên cán bộ trưởng khu B vào buồng giam ngồi xem đám đó 'đấu tố' tên trưởng buồng với đủ thứ tội khiến tên ấy bị cách chức ngay tại chỗ và thuyên chuyển sang buồng khác. Đương nhiên 1 trong 3 lên nắm chức vụ !

Thời đó (1980) cán bộ đảng viên vào tù khá nhiều nên không đầy 2 tháng sau lại có một cuộc 'lật đổ' để tranh chức trưởng buồng như tôi vừa kể trên. Điều nầy làm tôi nhớ lại giai đoạn 1960, sau khi đổ tội lên đầu Trường Chinh vì chính sách Cải Cách Ruộng Đất đã làm cho dân chúng ta thán trăm bề, Ban Chấp Hành Trung Ương đã cách chức Tổng Bí Thư và chọn Lê Duẫn lên thay thế. Không lâu sau, Lê Duẫn đã cấu kết với Trưởng Ban Tổ Chức Trung Ương là Lê Đức Thọ và Bộ Trưởng Nội Vụ là Trần Quốc Hoàn để bộ ba nầy thao túng quyền hành trong đảng. Dần dà, Lê Duẫn và Lê Đức Thọ khống chế Hồ Chí Minh (vốn là một người Tàu đội lốt Nguyễn Ái Quốc đã chết trong tù). Những năm cuối đời của họ Hồ còn nhiều bí mật. Ngày 3 tháng 9 năm 1969, đài phát thanh Hà Nội công bố họ Hồ qua đời vì yếu bệnh. Nhưng tin hành lang của những đảng viên cao cấp thì nói rằng họ Hồ chết vì ở đàng sau ót có một lỗ hổng, dấu vết của viên đạn. Giây phút cuối đời của họ Hồ chỉ có Lê Duẫn hiện diện bên cạnh nên người ta cho rằng chính Lê Duẫn đã ra tay hạ sát họ Hồ. Chính Lê Duẫn còn sửa cả di chúc và ngày chết của họ Hồ. Sau khi Lê Duẫn qua đời thì Tổng Bí Thư Nguyễn Văn Linh ra thông báo ngày 19 tháng 8 năm 1989 cho toàn dân biết họ Hồ chết ngày 2 tháng 9 năm 1969. Cộng sản là như thế !

Thói thường ở đời, ai mà không muốn mình 'hơn' người khác, ai mà không mong mình nổi danh nổi tiếng hơn, giỏi giang hơn, giàu có hơn, uy quyền hơn, thế lực hơn những người chung quanh ? Và vì muốn 'nổi' hơn người khác nên nhiều kẻ không ngần ngại chà đạp lên bất kỳ ai (cho dù là người thân trong nhà) để đạt cho dược tham vọng ấy. Lịch sử cho thấy những con người 'cao ngạo' ấy thật đáng sợ vì những tai ương họ tạo ra.

'Kiêu ngạo' là sự ngạo mạn, không chịu phục tùng, luôn có thái độ khoe khoang. Kẻ kiêu ngạo luôn cho mình hơn người, thậm chí mình luôn luôn là nhất, trên đời không ai bằng mình. Từ đó, kẻ kiêu ngạo luôn coi thường người khác. Kẻ kiêu ngạo cho rằng việc gì mình làm cũng đúng và mình chẳng bao giờ sai lầm. Kẻ kiêu ngạo luôn nhìn đời bằng nửa con mắt. Nếu có ai phê bình hay phản đối thì lấy làm khó chịu rồi tìm cách trả thù, nhẹ thì chê bai dè bỉu kẻ đã dám phê bình mình, nặng thì dùng quyền lực mà tìm cách vùi dập kẻ xấu số đó. Những kẻ kiêu ngạo luôn luôn chống nhau rất kịch liệt vì sợ mất 'ngôi'. ắt sẽ mất quyền hành. Mà muốn có quyền hành thì cần phải nắm giữ những chức vụ cao, do đó kẻ kiêu ngạo luôn luôn tìm mọi cách để tranh giành chức vụ.

Bài Tin Mừng hôm nay thuật lại việc các Tông Đồ tranh nhau chức vụ. Chắc hẳn các ông biết điều đó ngược lại với cách sống và giáo huấn của Chúa Giêsu nên khi Chúa hỏi các ông đã tranh luận nhau điều gì dọc đường thì các ông đều im lặng. Hãy nhìn lại bữa Tiệc Ly : Thiên Chúa đã hạ mình xuống rửa chân cho con người ! Trong khi con người kiêu ngạo muốn vươn lên làm Chúa, thì Thiên Chúa lại khiêm tốn hạ xuống làm người. Trong khi con người hèn hạ muốn nâng mình lên bằng cách chà đạp người khác, thì Thiên Chúa lại hạ mình xuống để nâng con người lên. Khiêm Nhường là con đường của Thiên Chúa và là khuôn mặt của Ngài. Vì thế những ai khiêm tốn là trở nên giống Thiên Chúa và xứng đáng được vào Nước Trời (nói 'xứng đáng' không phải là do công phúc của ta, nhưng là do tình thương của Chúa).

Linh mục Phạm Quang Hồng.

`